

Waldemar Wierzb

Skiendy sie wziyny poznańskie koziołki?

Roz kiedyś wew samo południe przed ratuszym wew Poznaniu stojała wuchta wiary i szpycowota na koziołki, co sie bumbały rogami. Tej, a miyndzy tóm wiaróm znajdował sie Rómek, taki mały szczunek, zez swoim dziadziem.

– Dziadzia, a skiendy sie wziyny koziołki? – sie pyto Rómek.

– Nu jak?... To ty nie wiysz? – Sie pyto dziadzia Rómka. – Łejciec z matkóm ci nie godali, he?...

– Nu godali, nie. I wew lani my to tyż brali na polaju. Ale jo lubie jak mi dziadzia łopowiało. By ty, dziadzia, umiysz tak godać, że jo to szyściusinko widze, tak jak bym tam buł.

Dziadzia sie uśmiychnuł pod wunchym – bo ón mo godane i lubi, żeby sie jymu podchlybnuć – kalafe roztwar i zaczun godać:

Downo, downo tymu – wew tysiunc pincet pińdziesiuntym piyrszym roku jak łodbudowywali ratusz, bo sie pore łot wcześni społůł, to burmistrz godo tak:

– Trzebno odbudować tyn ratusz tak, żeby buł jeszcze piynkniejszy czym przód. Bejmów wew miejski kasie mummy wuchte, bo my naszporowali, to mogymy jeszcze wysmyczyć na wieży fest zygor.

Tej, i kozoł sprowadzić zez Gubina majstra Bartłomieja Wolfa, żeby tyn wysmyczuł taki wieeelgi zygor. I jak już tyn zygor buł gotowy, to zez tyj okazji postanowili urzundzić wielgóm bibe wew ratuszu. Na tyj labiji mioł ci być nawet sóm pón wojewoda! Tej, szyściusińko już buło gotowe: stoły ubrane i zastawione, ino pieczyń zes sarniny sie ciyngiyem piekła na roźnie, bo pan wojewoda lubioł takóm pieczyń prościusińko zez różna. Ty pieczyni pilnowoł ci jedyn gapkowaty kuchcik i, tej, zamiast stojeć przy roźnie i polywać pieczyń łolejym, to ón se bómbłowuł: Sie wskrało na łokno i szpycowuł na wiare, co stojała przed ratuszym. Tej, a wiary ci buło jak narodu!... I by tyn szczunek stojoł wew tym łoknie nie wiada dó kiedy, jakby nie poczuł, że sie coś poli. Tej, a to sie poluła ta pieczyń! I sie już nie naddawała do zjedzy! Nic z nióm już ni można buło zrobić: buła czorno jak wyngiel i gorzko. A tako twardo, że so knapy można buło na ni połumać. Tej, ani nióm kejtrów sie nie dało nafutrować!

– I co tero?!... pón wojewoda już jedzie!... Bydzie poruta jak nic!... – zamiunczoł tyn gapkowaty kuchcik i wyprys zez ratusza. Polecioł na rynek, żeby kupić kawoł takigó echt chabasu. (Może sie go jeszcze zdunży upiyc!) Tej, ale to buła niedziela i szyściusińkie składy buły pozamykane.

– I co tero?!...

– Do ratusza nie wróce, ażeby!... – pomyślał kuchcik i poleciał nad Wartę się skryć wew kierkach, żeby go tam nie znojdli.

Leci, leci, leci!... tej, i doleciał do Warty. A tam na samiusińkim brzegu stały dwa koziołki i spokojnusińko się skubały trowke.

Tej, skorno tym kuchcik zoboczał tek koziołki, to nic wiency ino szczapiął jednego wew jednym pazure, drugigo – wew drugum i leeci do ratusza. Upiecze je, czym przyjedzie wojewoda i nie byńdzie hałasu o tym spolunum pieczyń.

Doleciał zez tymi koziołkami do ratusza, chociaż óne meczały i żgały go rogami po giyrach. Wtochnął do kuchni i, tej, się rym obał na podłogę przed samiusińkim rożnym. Ón jednak był ale gapkowały!

Koziołki nie czekały aż ón wstanie. Chiwnyły za dźwi, a zaś na śledy i poleciały na wieże.

A kuchcik ni miał się już rady – zaczął dudlać: – Łejeryniu!... co ja narobię!... Ale poruta!... Przyjedzie pón wojewoda i nóm szyskim do oremus! A ja dostane nojwiynkszy! Może nawet mi dadzóm lejty! Łejery, łejrey, łejery!... – Tak dudło i dudło, ale klapioki nastowio. Tej, co tam za jakieś chichranie na dworze?... Nó jakós wiara się chichro jak gupio... – Tej, przestał dudlać. Kiknął bez łokno – a tam przed ratuszym wiara się rachło, a pón wojewoda piyrszy. I coś pokazuje pazuróm do góry. I szysko wiara szpycuje na wieże.

Wytrajtoł się kuchcik przed ratusz, patrzy, a na gzymsie pod zegarem chycajóm dwa koziołki, bumbióm się rogami i wytworządzóm cuda niewida!

Szysko wiara miała uśmiechnięte kalafy, a piyrszy pón wojewoda. Ino kuchcik miał takóm ryfę, że aż żół było patrzeć. Tyrło się pomału w strunę pana wojewody. Stał przed nim zastrachany i łopowiedział mu, co się stanyło. Pón wojewoda był taki rozbawiony, że nic się na niego nie gniewał. Ino mu nie kozoł na drugi raz łapać koziołków nad Wartóm i jych nosić do ratusza.

Na rozkaz pana wojewody straż miejska zabrała koziołki zez wieży ratuszowej. Wypuszczono je nazod nad Wartóm wew tym miejscu, zez którego porwał je kuchcik. A óne jakby nigdy nic zaczęły znów się skubać trowke.

Panu wojewodzie jednak tak bardzo się widziało to, co koziołki wystwierały na wieży, że kozoł wymyzić akuratnie takie samiusińkie koziołki zez żelaza i wymodzić taki fifny mechanizm, co by nimi poruszał. Łód tego czasu dzień w dzień wew samo południe te żelazne koziołki się pokazują na wieży ratusza, a wiara na nie szpycuje i się cieszy.

Rómek z dumą szpynął na swojego dziadzie. – Mój dziadzia szysko wiy! – pomyślał zez dumą. Plac przed ratuszem opustoszał. Było już pół do piyrszego.

– Babcia nie lubi, kiedy ktoś spóźnio się na łobiad – odezwał się dziadzia i wziął wnuka za runczke. Poszli pomału w strune ulicy Żydoski.